



SAŽETAK

Uredništvo Str.1
“Božić s kraljicom Mira”.

Formativni put Str.3
Poziv nemogućem 2: *Svjetlo i tama svakog poziva i minije.*

Nazaret. Božja obitelj Str.6
3. Sveto ime Isusovo.

Skromno i najuzvišenije stvorenje Str.7
Na hodočašću s Marijom, učiteljicom integralne ekologije
4. Marija zapečaćeni izvor.

Obiteljski dohađaji Str.9
- Ekvador - XII Nacionalni kongres ADMA-e.

- XXXIII. Marijanski dan ADMA-e, na temu “Odgoj kao poziv i poslanje”. Str.9

- Sastanak delegata salezijanske obitelji Južne Azije. Str.10

- Međunarodni kongres Marije Pomoćnice 2024. u Fatimi (Portugal). Str.10

- Mjesečna molitvena nakana. Str.11

UREDNIŠTVO

“BOŽIĆ S KRALJICOM MIRA”.

Dragi prijatelji ADMA-e,

posljednjih tjedana imao sam priliku sudjelovati na sastancima s provincijskim delegatima, duhovnim animatorima, lokalnim asistentima različitih skupina salezijanske obitelji na tri različita kontinenta: Americi, Aziji i Europi. Bili su to trenuci bratstva, formiranja i zajedništva među nama koji činimo don Boscovu obitelj. **Svi smo doista primili veliki dar - salezijansku karizmu, koja je utjelovljena na različite i kreativne načine u različitim geografskim dijelovima našeg današnjeg svijeta.** Posebno je u ovim krajevima Udruženje Marije Pomoćnice vrlo živo. Na mnogim mjestima pojavljuju se nove salezijanske skupine; ostale skupine učvršćuju i razrađuju svoje aktivnosti, šireći odanost Mariji i Isusu u Presvetom Sakramentu i stavljajući se u službu lokalne zajednice za svaku vrstu potrebe. ADMA se predstavlja kao laička skupina naše obitelji koju je osnovao don Bosco, dostupna svima koji žele živjeti, poput Marije, put posvećenja i apostolata u karakterističnom stilu koji nam je ostavio don Bosco.

S druge strane, posljednjih tjedana mogu podijeliti sa svojom braćom, sestrama i laicima društvenu, vjersku i političku situaciju koja je prisutna na toliko mjesta u našem svijetu, stvarnostima koje govore o nasilju, ratu, zlostavljanju, ubojstvima, samoubojstvu, osveti. Dijelim da sam bio iznenađen i pogođen ovim stvarnostima koje sam doživio vrlo daleko od svoje svakodnevne stvarnosti i zato se u ovom mjesecu prosincu, u kojem želimo slaviti

rođenje Kralja mira, čini prikladnim predstaviti vam razmatranje o Lauretanskim litanijama majke Marije, **Kraljice mira, s pozivom da svi imaju Božić mira, da izgrađujemo mir u našim obiteljima i našim okruženjima.**

Iz Svetog pisma znamo od proroka da je Isus Mesija, **“Knez mira”**. Psalam nam govori da će *“u njegove dane izniknuti pravednost i obilje mira”* (71,7). Zbog toga liturgija potvrđuje da je Kristovo kraljevstvo *“kraljevstvo istine i života, kraljevstvo svetosti i milosti, kraljevstvo pravde, ljubavi i mira”*. Stoga se Djevica Marija, Majka Mesije, može i mora zvati Kraljicom mira. S druge strane, Gospa je također **“Kraljica i Majka milosrđa”**. A budući da rat uvijek uzrokuje toliko krvi, smrti i siročadi, gladi i pošasti, i, što je još gore, mržnje i ogorčenosti, njegovo srce milosrđa ne može se ne pomaknuti kada vidi svoju djecu kao žrtve tih zala i uvijek je spreman moliti se da ih se ispravi jedinim učinkovitim lijekom mira.

Prorok Izaija, najavljujući dolazak Mesije, govori nam da će ga zvati Knezom mironosnim, *“nadaleko vlast će mu se sterat` i miru neće biti kraja.”* (9,5-6). Zaharija, otac Ivana Krstitelja, u svojoj pjesmi kojom nam najavljuje skori dolazak svjetla s visine, govori nam da je njegova misija *“da upravi noge naše na put mira.”* (Lk 1, 79). A sveti Pavao ide toliko daleko da kaže: *“On je mir naš”* (Ef 2, 14). Ako je **Krist naš mir, Marija je Majka mira**. Njegovo djevičansko rođenje bilo je rođenje mira.

Sveti Pavao nam također predstavlja Krista na Kalvariji, *“i po njemu - uspostavivši mir krvlju križa njegova - izmiriti sa sobom sve, bilo na zemlji, bilo na nebesima.”* (Kol 1, 20). Krist je veliki graditelj mira. I Evanđelje po Ivanu predstavlja nam Mariju pod Isusovim križem. Ne samo da je ona stvorenje koje je Krist najsavršenije otkupio i umirio – oslobođena



krivnje i ljage grijeha – već kad je Ocu ponudila svoje vlastite boli, zajedno s krvlju Sina, na Kalvariji, bila je povezana na poseban način s Kristovim mirotvornim djelom.

Riječ Božja je bogata i jasno aludira na mir koji donosi Dijete Isus koje se među nama rodilo. Ali vidimo da ta stvarnost još nije u potpunosti ostvarena i pozvani smo da kontempliramo i meditiramo o njoj kako bismo prihvatili i aktivirali evanđeoske stavove u nama.

Osim Svetog pisma, povijest nas podsjeća da je upravo papa Benedikt XV., kada je Europa bila odjevena u crveno zbog Prvog svjetskog rata, zatražio uvođenje novog zaziva u Lauretanske litanije, s namjerom da zagovor Blažene Majke Božje okonča taj krvavi sukob. Od tada se svakodnevno mole milijuni pobožnih vjernika. Ona je ta koja sebe proglašava **“Kraljicom mira”**.

I učinio je to ovim riječima 5. svibnja 1917., obraćajući se svim biskupima svijeta: Budući da sve milosti koje se Autor svih dobara udostoji udijeliti siromašnim Adamovim potomcima, za plan pun ljubavi, Njegove Božanske Providnosti, raspodijeljene po rukama Blažene Djevice, želimo da se Velikoj Majci Božjoj, u ovom času strašnijem nego ikad, molitva njezine najjadnije djece podigne živo i pouzdano [...] “Ustanite svi, u ime Božje, za spas djece njegove [...] “Neka se dakle dižu Mariji, koja je Majka milosrđa i svemoguća po milosti, sa svih mjesta na zemlji, od najplemenitijih hramova do najmanjih kapelica, od kraljevskih palača do najsromašnijih koliba, odakle god ima vjerne duše, s krvavih polja i mora, pobožni zaziv [“Regina pacis, ora pro nobis”], i neka bolni vapaj majki i žene, jauk nevine djece, uzdah svih dobro rođenih srca dopire do nje. Neka njezina slatka i vrlo ljubazna brižnost bude dirnuta, i neka se izmoljeni mir dobije za ovaj napaćeni svijet. Neka buduća stoljeća pamte učinkovitost njena zagovora i veličinu dobročinstava učinjenih po njoj.”

Nekoliko dana kasnije, 13. svibnja 1917., “Regina Pacis” odgovorila je na apel pape Benedikta XV. i cijele Crkve i ukazala se u Fatimi pred troje djece koja su se igrala u četvrti Cova da Iria. **“Dolazim s neba... Došla sam vas zamoliti da dolazite ovdje šest mjeseci zaredom, 13.-og u ovo isto vrijeme...”**

Želite li se prinijeti Bogu da podnesete sve patnje koje vam On želi poslati, kao čin okajanja za grijehе kojima je uvrijeđen i prošnje za obraćenje grješnika? - Da, želimo... Molite kronicu svaki dan za mir u svijetu i kraj rata...".

Doista možemo još jednom vidjeti kako Marija čuje molitve koje joj upućujemo jednostavnim i poniznim srcem za dobro njezina naroda. **Ovih dana želimo živjeti Isusovo rođenje kao molitvu koja traži i moli**

Boga da donese MIR u naša srca, svim ljudima ovoga svijeta i da sukobi i napetosti nestanu kako bi ustupili mjesto mirnoj volji Stvoritelja. Sretan Božić i MIR svima.

**Renato Valera,
Predsjednik ADMA Valdocco.**

**Alejandro Guevara,
Duhovni animator ADMA Valdocco.**

FORMATIVNI PUT

Poziv nemogućem 2: SVJETLO I TAMA SVAKOG POZIVA I MISIJE

1. Poziv i poslanje: Prisutnost otajstva

U snu u dobi od 9 godina, koji je ishodište čitavog salezijanskog poslanja, don Bosco doživljava ono što Biblija svjedoči u svim pričama o pozivu, posebno onima posebnog posvećenja: mješavini **čudenja i uznemirenosti** zbog nesrazmjera između čovjekovih mogućnosti i onoga što se čovjeku čini nemogućim, između onoga što je prirodno i onoga što je natprirodno, između tjelesnog čovjeka i duhovnog čovjeka, između logike izračuna i logike besplatnosti, između čovjekovih malobrojnih resursa i preobilja Božjih darova. Dijalektika **mogućeg** i nemogućeg tada se doživljava kao **dijalektika između jasnoće i nejasnoće**, otuda i cijela tema **vjere** i potrebe za **razlučivanjem**: "Ljubljeni, ne vjerujte svakom duhu, nego provjeravajte duhove jesu li od Boga" (1 Iv 4, 1) i "Sve provjeravajte: dobro zadržite" (1 Sol 5,21). Neizbježno, jer u Božjim stvarima razumijevanje nije prvi korak, već posljednji: prvi je prepoznati i poslušati Božju volju. "U dogledno vrijeme sve ćete razumjeti", s ljubavlju se govori malom don Boscu.

Dvije se dijalektike očituju svaki put kada se Božje otajstvo učini prisutnim čovjekovoj svijesti. Budući da je božansko nadahnuće veće od nas samih i nadilazi mogućnosti našeg razuma, odmah se postavlja dvostruko pitanje o njegovom izvoru i sadržaju. Zapravo, u snu don Bosco želi znati tko mu se obraća i kako je moguće ono što se od njega traži: "Tko si ti koji mi zapovijedaš što je nemoguće?" Zanimljivo je ispitati odgovor dva tajanstvena lika. Ali u međuvremenu, budimo realni: nijedno duhovno

putovanje ne raste i sazrijeva ako se ne izlaže Božjem otajstvu, ako ne dopušta da ga se istisne svojim nadnaravnim karakterom, ako ostane naslonjen na vlastite darove i prirodna ograničenja, to jest, ako postavlja granice providnosti, umanjujući tako vlastite mogućnosti. Po tom pitanju, Gospodin je bio jasan i dva puta u Evanđelju po Mateju ponavlja: "Doista, onomu tko ima dat će se i obilovat će, a onomu tko nema oduzet će se i ono što ima." (Mt 13, 12 i 25, 29). Međutim, prečesto se događa da mnogi duhovni porivi, kao i mnoga obraćenja, ostanu umrtvljeni obzirima koji su ili previše materijalni ili previše mentalni. Zato bi don Bosco rekao svojim mladima: "Moramo se na vrijeme predati Bogu", inače će srce biti ispunjeno "ako" i "ali" koji kompromitiraju Božji san! Drugim riječima: u redu je gledati "u sebi", ali nikada nije u redu gledati "sebe": sjećanje na molitvu koja prepoznaje Božji glas je jedno, a narcisoidno povlačenje u sebe drugo.

Čak je i don Bosco, unatoč svim nadnaravnim znakovima, imao veliku borbu da shvati vlastiti poziv i poslanje. Zapravo, u snu s 9 godina, on osjeća sve veću napetost duha, što označava poteškoće u pripisivanju zasluga inspiracijama. Pitanja su goruća: "tko si ti... gdje, kojim sredstvima?... Tko si ti?... Reci mi svoje ime." Kao što se može vidjeti, pitanja se odnose na misiju i usredotočenost na identitet nalogodavca i izvedivost misije. Odgovori, međutim, ne brišu ozračje misterije: oni ne daju informacije, već **traže promjenu u načinu na koji razmišljamo i djelujemo.**

Napetost izazvana zahtjevom za promjenom postaje unutarjni otpor i poprima oblik dvostrukog prigovora: neadekvatnosti ("jadno i neuko dijete, nesposobno govoriti o vjeri") i teškoće u razumijevanju ("Nisam znao što to znači"). Na prvi prigovor odgovara se ukazivanjem na **sredstva koja nemoguće čine mogućim: poslušnost i znanje/mudrost**: "upravo zato što vam se takve stvari čine nemogućima, morate ih učiniti mogućim kroz poslušnost i stjecanje znanja". Na drugi prigovor odgovara se **pozivanjem na budućnost**, jer ono što sada nije jasno bit će jasno u svoje vrijeme: "u svoje vrijeme shvatit ćeš sve". Kao što vidimo, **poslušnost vjere otvara inteligenciju vjere**, jer upravo je vjera pravi put za upoznavanje Boga, pravi način za prihvaćanje Božjih obećanja, pravi način za življenje obveze sadašnjosti u svjetlu budućnosti. Naravno, sve je paradoksalno – paradoks je tipičan znak tajanstvenosti! – „budući da se u odgovorima u suštini kaže da će tek izvršavanjem zapovijedi postati potpuno jasno što ona doista zahtijeva“ (A. Bozzolo).

2. Poslušnost vjere

Poslušnost – mislimo na sinovsku poslušnost, onu Isusovu, onu Marijinu, onu svetaca i svetica, ono što je pripadnost i zahvalnost, povjerenje i pouzdanje, odanost i suradnja – je prava stvar, jer u smislu poziva i poslanja nije pitanje razumijevanja i spoznaje, već življenja intimnog i plodnog odnosa s Bogom, gdje je nečija volja jedno s Božjom voljom, i gdje je nečija inteligencija obasjana Božjom mudrošću. Tada se događa čudo da se Božja snaga može izraziti u našoj slabosti, a naša djela u Njemu nisu ništa drugo nego Njegova djela u nama! To je ideal života milosti: "ti u meni i ja u tebi", da bude ljubav i radost, djelotvornost molitve i plodnost djela (vidi Iv 14,20; 15,4; 15,5; 17,21-22) .

Poslušnost vjere **čini nemoguće mogućim**: prelaženje preko planina oholosti, ozdravljenje od svake vrste bolesti, dobivanje spasenja i vječnog života. Pa i ovako govori Gospodin: "Da imate vjere koliko je zrno gorušičino, rekli biste ovom dudu: „Iščupaj se s korijenom i presadi se u more!“ I on bi vas poslušao." (Luka 17,6)! Poslušati je uvijek prava stvar, jer doista - kao što don Bosco doživljava u snu, a s njim i svi pozvani - misija u potpunosti nadilazi naše snage, ali je ipak moguća i to zbog činjenice da na nju ne utječu naše sposobnosti, koje također moraju biti u iskušane, nego snaga Uskrslog Gospodina i Njegovog Duha.

Svjedočanstva velikih ličnosti iz Biblije potpuno su jednoglasna (usp. Heb 11:1-40). "Nemoguće" je da Abraham ima dijete od jalove i starije žene poput Sare; "nemoguće" je da Djevica začne i dadne svijetu Sina Božjega koji je postao čovjekom; Spasenje se učenicima čini "nemogućim", ako je devi lakše proći kroz ušicu igle nego bogatom čovjeku ući u kraljevstvo nebesko. Pa ipak, Abrahamu je rečeno: "Zar je Jahvi išta nemoguće?" (Post 18:14); anđeo govori Mariji "Ta Bogu ništa nije nemoguće!" (Lk 1, 37); a Isus odgovara nevjernim učenicima: "Što je nemoguće ljudima, moguće je Bogu." (Lk 18, 27). Čak je i vrhovno mjesto otkupljenja obilježeno nemogućim: kako je zapravo moguće pobijediti smrt? To je, dakle, poslušnost vjere: **dopustiti Isusu da preokrene naš pogled na drugu stranu, na ono što je moguće**, jer je Bog, podizanjem Sina koji je postao čovjekom u moći Duha, probio granice naših ljudskih mogućnosti i otvorio ih svojim božanskim mogućnostima! U to treba čvrsto uvjeriti svakog vjernika: izašavši iz okvira našeg ograničenja i naše prolaznosti, Utjelovljenje i Uskrsnuće Gospodnje najstvarnije su stvari koje postoje, stvari na koje uvijek možemo računati bez ikakve zadržke.



Zanimljivo je primijetiti da je poslušnost toliko ispravna stvar da je, pomnijim pregledom, **najosnovnija stvar kojom se podučavaju djeca, a ujedno i temeljni Isusov stav prema Ocu**. Časni se čovjek u snu obraća don Boscu kao što bi se obraćao djetetu: "budući da ti se takve stvari čine nemogućima, moraš ih učiniti mogućim, poslušnošću". Čini se da su to riječi kojima roditelji ohrabruju djecu, kada se ustručavaju učiniti nešto za što se ne osjećaju

sposobnim ili ne žele učiniti: “poslušaj i vidjet ćeš da to možeš”. Ali one su također, i mnogo više, riječi kojima Sin otkriva tajnu nemogućeg, svoju poslušnost: “Jelo je moje vršiti volju onoga koji me posla i dovršiti djelo njegovo.” (Iv 4,34) , i “Onaj koji me posla sa mnom je i ne ostavi me sama jer ja uvijek činim što je njemu milo.” (Iv 8,29).

Najneposredniji razlog zašto je poslušnost bolja je taj što Bog može ostvariti svoj san za nas samo ako **nas može natjerati da promijenimo svoj način razmišljanja i stavove**. Suočeni s zastojećima i nepredviđenim događajima, obično reagiramo instinktivno, impulzivno, nezrelo, čak i nemoralno. Previše je lako reagirati odveć burno na nepravedne stvari i potom se osjećati pravedno. Međutim, Mojsije (Izl 2, 11-15) i Jeremija (Jer 1, 4-9) su oboje nadišli svoju mladu dob, Petar je definitivno prevladao neuspjeh i sramotu izdaje (Iv 21, 15) i uvijek iznova “bacao mreže” na Isusovu riječ (Lk 5, 5); a Pavao, koji je bio “progonitelj i nasilnik” (1 Tim 1, 13), naučio je “Svima bijah sve da pošto-poto neke spasim.” (1 Kor 9, 22). Tako je čak i don Bosco, snažan i impulzivan kakav je bio, morao slušati kako bi naučio potisnuti zlo ne nasiljem, već dobronamjernošću: “ne udarcima, već krotkošću”. Plod poslušnosti je autentična unutarnja preobrazba, koja nas vodi da nadiđemo pretenziju mijenjanja stvari velikodušnošću naših spontanijih impulsa ili snagom naših prirodnih darova, da uđemo u **stil kojim Bog djeluje** u srcima ljudi.

Stoga je važno ukazati na **rizik** koji je uvijek prisutan u poslušnosti vjere: da **se nastavimo oslanjati na vlastitu snagu ili očajavati vlastitim ograničenjima**. To je rizik koji don Bosco ne preuzima! On je bio ljudski nadaren sa svih gledišta: izvanredna fizička snaga, izvrsno pamćenje, stvoren za vođu, zaraznog pogleda, sposoban oslušivati Boga. Pa ipak, on sam prepoznaje da je misija poziv na nemoguće. Don Bozzolo to dobro objašnjava: “Ovdje se ne radi o razini prirodnih sposobnosti gdje nalazimo taj zahtjev za nemogućim... Izvan ove granice otvara se područje nemogućeg, koje je, međutim, biblijski, prostor Božjeg djelovanja.”

3. Inteligencija vjere

Govorili smo: **poslušnost izoštava** inteligenciju. To je zajamčeno, jer dolazi odozgo i nadoknađuje neadekvatnost / nemogućnost pozvanog ponudom sadašnjeg i budućeg svjetla koje visine tame čini održivima. No, upravo je to jamstvo osigurano poslušnošću: **misija, koliko god se činila mukotrpnom**

i nejasnom, mora se i provesti kako bi bila shvaćena. To je pravilo koju svaki poziv nosi sa sobom.

Stoga ne čudi da je u snu dijalektika **mogućeg i nemogućeg** isprepletena s onom **jasnoće i nejasnoće**. U snu, zapravo, zbunjenost don Boscove duše u suprotnosti je sa svijetlim Gospodinovim licem, licem toliko svijetlim da ne može podnijeti njegov pogled. To je dijalektika tipična za velike pozive, osobito prisutna u životu mistika, i to je iskustvo **tamnog svjetla i svjetleće tame**: kaže da koliko god veliko bilo znanje o Bogu, Njegovo je otajstvo još dublje. Temelj tog paradoksalnog iskustva leži u dva lica vazmenog otajstva, koje je uvijek križ i radost, Isusovo uzdizanje na križu i Isusovo uzdizanje u slavu. U Četvrtom Evanđelju Ivan koristi jednu riječ za oba uzvišenja: “A kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi.” (Iv 12, 35).

Još uvijek je zanimljivo primijetiti da u snu, osim svjetlećeg lica Gospodinovog, don Bosco prima dar svjetlećih riječi: i muškarac i žena jasno objašnjavaju što on mora učiniti, a ipak ga ostavljaju zbunjenim i uplašenim. Tu je i vrlo jasna slika, transformacija vukova u janjad, ali to dovodi do još većeg nesporazuma. Stoga nema opravdanog objašnjenja, nema znanja koje može predvidjeti poslušnost: ne može se osigurati nečiji život prije življenja ili bez življenja, jer ono što je na kocki je Božji eksces, njegova najveća pravda, njegova beskrajna ljubav. Upravo kroz poslušnost vjere razjašnjava se smisao cijelog života.

Doista, ta dijalektika svjetla i tame, te praktični oblik njezina pojašnjenja, karakteriziraju teološku strukturu čina vjere. Vjerovati, zapravo, znači hodati u svjetlećem oblaku, koji pokazuje čovjeku put kojim treba ići, ali mu oduzima mogućnost da dominira svojim pogledom. Ako se Abrahama naziva “našim ocem u vjeri”, to je zato što hodati u vjeri znači činiti poput Abrahama koji je “krenuo ne znajući kamo ide”; sigurno ne u smislu slučajnog kretanja, već u smislu kretanja pod Božjim blagoslovom “kroz mjesto koje je trebao primiti u baštinu” (Heb 11, 8). U vjeri je to ovako: ne može se unaprijed znati obećana zemlja, jer spremnost na hodaње pridonosi njezinu postojanju. “Marijine riječi Ivanu – ‘u dogledno vrijeme sve ćete razumjeti’” – stoga nisu samo dobronamjerno majčinsko ohrabrenje, već uistinu sadrže maksimum svjetla koji se može ponuditi onima koji moraju hodati u vjeri” (A. Bozzolo).



U svjetlu sna, možemo se zapitati:

1. Kolika je **temperatura moje vjere**? Znam li da s Bogom ništa nije nemoguće? Da onaj koji vjeruje

vidi? Da je zrno istinske vjere dovoljno da se vide čuda? Da je Marija Majka i Učiteljica u vjeri? Da je poslušnost bolja od toga da radiš po svome? Što život traži od mene da vjerujem, da se oslonim, da se povjerim? U čemu Bog mora prevladati u meni, u čemu mogu slomiti otpor, u čemu mogu odvezati čvorove?

2. Prihvaćam **li svjetlosnu čaroliju vjere** koja se oslanja na Božju mudrost i moć? Znam li da "čak i da dolinom smrti prolazim, ne bih se trebao bojati zla, jer ti si sa mnom"? Molim li neprestano za strpljenje i nadu u kušnjama, kako se ne bih prepustio pesimizmu i obeshrabrenju?

NAZARET. BOŽJA OBITELJ

3. SVETO IME ISUSOVO

U prethodnoj meditaciji vidjeli smo da Isus, njegova prisutnost, njegovo ime, određuje originalnost Svete obitelji i svake svete obitelji. Sada se želimo usredotočiti na, kao što to čini Crkva na kraju božićnog vremena – osobito od četrnaestog stoljeća s ustanovom liturgijskog blagdana koji je želio Klement VII. i koji je s velikom apostolskom energičnošću promicao sveti Bernardin – "Presveto ime Isusovo".

Isus iz Nazareta

U Nazaretu se Sin Božji zove Isus. Željeno stoljećima, **Isusovo ime je prvi put odjeknulo u Nazaretu**. Odjeknulo je na Marijinim čistim usnama i na Josipovim pravednim usnama. I izrečeno je po božanskom nalogu: najprije Mariji – pomalo kao što se Elizabeta dogodilo za Ivana Krstitelja – čuje anđela kako kaže: "Evo, začet ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime Isus." (Lk 1, 31). A onda se Josipu, u snu, drugi Anđeo obraća navješćajući: "Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus" (Mt 1, 21). Sve se događa po božanskom nadahnuću, "snagom Duha Svetoga" (Lk 1, 35 i Mt 1, 20), a ne voljom čovjeka. **Isus je ljudsko ime koje je Otac želio za Sina!** Isus je božansko ime koje svako kršćansko srce prepoznaje kao Gospodina!

Nomen Omen (Ime je znamen)

U drevnim kulturama ime govori istinu. Razmišljajmo o imenu Isusovom. Isus! Vrlo slatko i istodobno vrlo

neugodno ime, jer ukazuje, predočava i nosi u sebi vrlo bolnu misiju. **To je ime Onoga koji će biti naš Otkupitelj**. Zove se Isus jer je, kako Šimun objašnjava svojoj Majci, "postavljen na propast i uzdignuće mnogima u Izraelu", kao "znak **osporavan**" (Lk 2, 34), i zato što će – kaže Anđeo Josipu – "spasiti narod svoj od grijeha njegovih" (Mt 1, 21). Isus zapravo znači "Bog spašava", a reći Isus znači reći "Spasitelj"!

Doista, Isusovo ime govori o njegovom identitetu Boga s nama i ukazuje na njegovo poslanje među nama. Otuda i **simbolička važnost i izvanredna snaga znaka IHS-a** (grčka kratica od Iesous) koji kršćanska tradicija utiskuje u hostije, na crkvene zidove, na liturgijske objekte, na kršćanske grobove. Očito se ne radi o čarobnoj sili, već o snazi vjere: jer Božja moć nije anonimna sila, već osobna sila, i nosi točno ime, Isusovo ime, "ime **koje je iznad svakog drugog imena**" (Fil 2, 9), ime u kojem se "svako koljeno klanja na nebu i na zemlji (Fil 2,10). Proročanstva i psalmi već su rekli: "Tad će se pogani bojati, Jahve, imena tvojega i svi kraljevi zemlje slave tvoje" (Ps 102, 16). I sveti Petar je to rekao dirljivom svetkovinom u svojoj prvoj kršćanskoj homiliji, na dan Pedesetnice: "I nema ni u kome drugom spasenja. Nema uistinu pod nebom drugoga imena dana ljudima po kojemu se možemo spasiti." (Dj 4, 12).

Hvalite ime Gospodnje!

Hvaliti ime Gospodnje je najsazetiji način da se





govori o kršćanskoj molitvi. Tako se hvali u Svetom pismu: “Hvalite, sluge Jahvine, hvalite ime Jahvino. Blagoslovljeno ime Jahvino, sada i do vijeka” (Ps 113, 1-2). Molitva može poprimiti mnoge oblike, ali je prije svega hvalospjev i blagoslov, klanjanje i zahvaljivanje upućeno Isusu, u čije je ime Bog zatvorio i podijelio sva svoja blaga milosti.

Kao što molitva izražava, tako i vjera: kršćanin vjeruje upravo u Isusovo ime (1 Iv 3, 23), i zahvaljujući njegovu Imenu nalazi oprostjenje grijeha (1 Iv 2, 12); u njegovu Imenu pronalazi život (Iv 20, 31) i nosi njegovo Ime na čelu (Otk 22, 4); samo u njegovo Ime prinosi žrtve ugodne Bogu (Heb 13, 15) sva svoja djela vrši u Ime Gospodnje (Rim 1,5 i Kol 3,37). Isto je i s apostolom: svoj život posvećuje Imenu Isusovu (Djela 15,26), naviješta Ime Isusovo i podučava u njegovo Ime s autoritetom i hrabrošću, do te mjere da kaže da se raduje što ga se omalovažava zbog

Imena Gospodnjeg (Djela 5,41); u njegovo Ime čini čudesa (Djela 8,12) i u njegovo Ime zna da može tražiti i dobiti bilo što (Iv 16, 23. 24).

U Nazaretu možemo naučiti barem ove tri stvari:

- 1. Poznavati Ime Isusovo:** izgovarati ga s ljubavlju i blagošću, često ga spominjati kako bismo se održali u njegovoj prisutnosti, održali naš odnos s njim živim, djelovali u njegovo ime i iz ljubavi prema njemu, zazivali ga s pouzdanjem u vrijeme kušnje;
- 2. Prepoznati otkupiteljsku moć Isusova imena:** samo izgovaranje njegovog svetog imena je podizanje brane protiv zla, slabljenje sile iskušenja, stati na Božju stranu, dobivanje pobjede nad neprijateljem. Poznato je da sama imena Isusa i Marije imaju egzorcističku moć: đavao ih ne može podnijeti!
- 3. Hvaliti Ime koje je iznad svakog drugog imena:** zvati Gospodina imenom znači prepoznati i istodobno pristupiti njegovom veličanstvu, to znači brže ući u molitvu, u pouzdanje u njega, u otvaranje srca djelovanju milosti.

SKROMNO I NAJUZVIŠENIJE STVORENJE

Na hodočašću s Marijom, učiteljicom integralne ekologije

4. MARIJA ZAPEČAČENI IZVOR

Papa Franjo zaključuje broj 241 enciklike **Laudato Si**, u potpunosti posvećen Marijinoj brizi za stvorenje, pozivajući nas da zatražimo njezinu pomoć kako bismo naučili **“da mudrije oči gledamo na ovaj svijet”**. Marijine mudre oči, naime, znaju prepoznati u svakom elementu stvaranja znak Božje ljubavi prema nama. Živjeti ekološko obraćenje znači, prije svega, postati sposoban za taj pogled, na temelju kojeg možemo prepoznati u poštovanju i brizi za okoliš i za bližnjega temeljni poziv koji Bog upućuje svakom svom stvorenju.

Prvi element stvaranja na koji želimo pokušati baciti spoznajni pogled, zajedno s Marijom, je voda. Prvi izvještaj o stvaranju (Post 1) predstavlja svemir prije Božjeg stvaralačkog čina kao bezobličnu i napuštenu masu, obavijenu tamom i prekrivenu

iskonskim vodama. U ovom iskonskom **kaosu** Bog intervenira svojom kreativnom Riječju kako bi rodio svijet, odvajajući suhu zemlju od voda. **Kaos** postaje **kozmos**: red, sklad, gostoljubivo mjesto za život.

Nastanji svijet kakav poznajemo, obilježen izmjenom dana i noći i prolaskom godišnjih doba, svijet prekriven vegetacijom i naseljen mnoštvom živih bića, bio je, prije stvaranja, čuvan u Božjoj misli i želji, baš kao što još uvijek bezoblično dijete, upravo začeto, počiva u mraku uronjenom u amnionsku tekućinu, sadržanu u majčinoj utrobi.

Ovu analogiju između stvaranja svemira i formiranja



Skromno i najuzvišenije stvorenje

djeteta u majčinoj utrobi zauzima Sveto pismo u Psalmu 139, koji opisuje Božje stvaralačko djelo za svako ljudsko biće: kako dijete raste u majčinoj utrobi, ono je u središtu svemira i upravo se u majčinoj utrobi, prema Pismu, događa prvi susret između ljudskog bića i Boga (Jer 1, 5).

Rođenje, zbog rizika koje nosi za majku i dijete, prvi je čin spasenja koji Bog čini za svako stvorenje (Ps 21, 10-11), toliko da Sveto pismo koristi ovu metaforu kako bi pripovijedalo o velikom događaju oslobođenja koji je bio Izlazak: prelazak Crvenog mora, zapravo, to je sjajna scena rođenja. Poput iskusne primalje, Bog oslobađa ljude od opasnosti od smrti i uvodi ih u novi život (Izl 14). Izvlači ga iz vode na suho.

Svako ljudsko biće, čak i ako se toga ne sjeća svjesno, došlo je iz vode, raslo je u vodi i hranilo se u vodi maternice dok nije bilo dovoljno staro da samostalno diše. Voda je element koji posreduje tijekom trudnoće između rastuće bebe i majke koja se brine o njemu. Možda je to i razlog zašto Salomonova pjesma uspoređuje žensku utrobu sa zdencom kojem se muškarac žudi vratiti.

Konkretno, u 4. poglavlju, osobito u stihu 12, ljubljani pjeva o vrlini svoje voljene, nazivajući je **“zdencom zapečaćenim”**. Još od vremena crkvenih otaca kršćani su u ovom stihu vidjeli pjesnički opis Marijina plodnog djevičanstva: njezina utroba je “zdenac zapečaćen”, jer nije primila nikoga osim Djeteta Isusa. Kršćansko djevičanstvo, međutim, Marijino djevičanstvo na poseban način nije zatvaranje. Ili bolje rečeno: to nije samo odricanje. I, naime, ako nastavimo čitati Pjesmu nad pjesmama, u stihu 15 čitamo da iz ovog zatvorenog zdenca izlazi izvor žive vode koja navodnjava mnoštvo vrtova i u 5. poglavlju, stihu 1, ljubljenik poziva svoje prijatelje da budu zadovoljni i utaže žeđ ljepotom i vrlinom voljene.

Zapečaćeni zdenac, dakle, nije izvor iz kojeg se ne može piti, naprotiv: **to je izvor čiste, nekontaminirane vode**, čija voda nije rezervirana samo za neke, već se nudi svima. Iako nije imala druge djece u tijelu osim Isusa, Marijino majčinstvo proširilo se izvan granica prostora i vremena u kojem je živjela. Njezina nježnost, njezina mudrost, utažuje žeđ svih onih koji joj se povjeravaju. Naravno, naš način ljubavi u svakodnevnim odnosima u obitelji, s prijateljima, u zajednici, zahtijeva čistoću namjere,

veliko poštovanje, ali ne i zatvaranje: darovi kreposti i milosti koje smo primili od Boga, prije svega sam dar života, dani su nam da ih ponudimo svijetu.

U svom propovijedanju, sam Isus rado koristi simbol vode, na osobit način kako bi ukazao na dar Duha i milost ponovnog rođenja koju vjernik prima krštenjem. Jasno se pozivajući na riječi kojima se ljubljani odnosi na ljubljenog u Pjesmi nad pjesmama, u Evanđelju po Ivanu Isus Samarijanki obećava unutarnji izvor žive vode koji izvire za vječni život (Iv 4, 14). U sedmom poglavlju, Isus obnavlja ovo obećanje obraćajući se svima koji su ga voljni slušati, dok je u hramu prepunom ljudi koji su došli na blagdan: “Ako je tko žedan, neka dođe k meni! Neka pije koji vjeruje u mene! Kao što reče Pismo: ‘Rijeke će žive vode poteći iz njegove utrobe!’” (Iv 7, 37-38). I odmah evanđelist komentira: “To reče o Duhu kojega su imali primiti oni što vjeruju u njega. Tada doista ne bijaše još došao Duh jer Isus nije bio proslavljen.” (Iv 7, 39).

Taj je naglasak važan, jer nam pomaže razumjeti dvije stvari: prva je da sami učenici, iako žive u bliskom kontaktu s Isusom, nisu uvijek razumjeli njegove geste i riječi. Da bi shvatili da je obećana živa voda Duh, morali su čekati Isusovo uskrsnuće: tek su u novoj uskrsnoj vjeri smogli hrabrosti konačno se otvoriti daru istinski novog života.

Drugo, ove nas riječi pozivaju da u daru Duha prepoznamo mogućnost dijeljenja intimnog zajedništva Oca s Isusom, koje se u potpunosti očitovalo na Uskrs, kada je rijeka žive vode potekla iz otvorenog boka Sina na križu (Iv 19, 34). Ta rana, štoviše, ostaje otvorena zauvijek, jer uvijek možemo ići i crpiti vodu, sve dok voda također ne postane u svakome od nas živi izvor za vječnost.

Drugi izvještaj o stvaranju kaže da četiri velike rijeke teku iz Edenskog vrta, natapajući cijeli svijet (Post 2, 10). Voda je, u stvari, život. Bez vode, zemlja presuši, stvorenja umiru. Dakle, ako bi Bog izveo svog Duha iz svijeta, sve bi uvenulo. Ali Bog obećava svojim stvorenjima i vodu: vodu i Duha. Ipak, iskustvo nestašice vode i zagađenja je tu za sve i posebno utječe na najsiromašnije među najsiromašnijima. Primili smo dar života i neprestano primamo dar Duha: odgovorni smo, tako da nijedna živa osoba više nikada ne umre od žeđi ili bolesti uzrokovane trovanjem izvora. Molimo Mariju da nam pomogne činiti brzo i dobro, sve što je u našoj moći!

OBITELJSKI DOHAĐAJI

Ekvador - XII Nacionalni kongres ADMA-e

Cumbayá, Ekvador - listopad 2023. - Od 20. do 22. listopada u Kući duhovnosti "María Auxiliadora" u Cumbayi održan je XII Nacionalni kongres ADMA-e. Događaj je bio usredotočen na temu *"Isus u euharistiji daje nam Mariju kao majku i učiteljicu"*, a vodio ga je don Alejandro Guevara, svjetski duhovni animator ADMA-e. Trodnevni sastanak imao je za cilj jačanje euharistijskog i marijanskog bratstva i duhovnosti ove grane salezijanske obitelji (SF), obnovu evangelizacijske i pastoralne zauzetosti na mjestima gdje je prisutna, kao živo svjedočanstvo u poslanju.

U Ekvadoru je ADMA prisutna u 8 provincija, s 27 centara i ukupno 845 članova. Ceremoniji otvaranja nazočio je i don Marcelo Farfán, nadređeni salezijanske provincije Ekvador (ECU), koji je istaknuo kako je ADMA bitan pokret u duhovnosti Kongregacije i salezijanske obitelji. Tijekom svog govora don Alejandro Guevara naglasio je



važnost tih prostora za istinsku pobožnost i širenje predanosti Mariji Pomoćnici kršćana na lokalnoj razini. *"Vjerujem da bi ovi dani susreta trebali biti poziv da dijelimo život jedni s drugima kao braća i sestre i da gledamo na našu stvarnost Marijinim očima."*

XXXIII. Marijanski dan ADMA-e, na temu "Odgoj kao poziv i poslanje"

Torino, Italija - listopad 2023. - 8. listopada održan je XXXIII. Marijanski dan, na temu *"Odgoj kao poziv i poslanje"* kojem su prisustvovali ne samo članovi Udruženja Marije Pomoćnice (ADMA), Primarije u Torinu, već i velika skupina članova iz Aresea i Ligurije.

Dan je obilježio formativni trenutak predvođen don Enricom Stasijem, koji je, govoreći o don Boscovom snu s 9 godina, naglasio, između ostalog, kako je **"dvorište"** još uvijek **povlašteno mjesto susreta mladih i Boga**. Nakon toga uslijedilo je vrijeme molitve i osobnog promišljanja te recitiranje krunice u dvorištu Valdocca.

Predstavljeni su svi novi članovi i uslijedila su svjedočanstva o životu i vjeri nekih od njih, koji su velikodušno podijelili svoj put razlučivanja sa sudionicima. Dan je završio slavljem euharistije koju je predvodio don Enrico Stasi, a koncelebrirali su don



Roberto Carelli i don Alejandro Guevara Rodríguez, svjetski duhovni animator ADMA-e, tijekom kojeg su 23 osobe ispovjedile svoju predanost članstvu u Udruženju.

Sastanak delegata salezijanske obitelji Južne Azije

Delegati salezijanske obitelji južne Azije okupili su se u pokrajini Indija-Dimapur (IND) od 31. listopada do 4. studenoga 2023., s misijom njegovanja jedinstva, razvoja novih strategija za rast i dijeljenja učenja svetog Ivana Bosca, kucajućeg srca u organizaciji salezijanske obitelji.

Skupština je okupila 39 delegata salezijanske obitelji (FS) kao što su don Boscovi Salezijanci (SDB), Kćeri Marije Pomoćnice (FMA), Salezijanci suradnici (SSCC), Udruženje Marije Pomoćnice (ADMA), Udruga dosadašnjih učenika don Bosca (EX. DB), Misionarske sestre Marije pomoćnice (MSMHC), volonteri don Bosca (VDB), sestre katehistice bezgrešne Marije pomoćnice (SMI), učenici (DISC), sestre Pohoda don Bosca (VSDB) i volonteri s don Boscom (CDB).

Događaju je prisustvovao i don Joan Luis Playà, SDB, središnji delegat vrhovnog poglavara za Tajništvo



salezijanske obitelji; gospodin Dominic Duc Nam SDB, svjetski delegat za bivše učenike i salezijance suradnike; don Alejandro Guevara SDB, Svjetski duhovni pomoćnik za ADMA; Sr. Leslie Sandigo i gđa Lucrecia Uribe FMA, svjetski delegati za SSCC i ADMA; i don Joseph Pauria, provincijal Indije-Kalkute (INC) i provincijal zadužen za salezijansku obitelj u Južnoj Aziji.

Međunarodni kongres Marije Pomoćnice 2024. u Fatimi (Portugal)

U duhu solidarnosti i uzajamne pomoći koju želimo istaknuti, u Primariji ADMA u Torinu osnovan je "Fond solidarnosti" kako bi se pomoglo skupinama kojima je pomoć najpotrebnija za sudjelovanje.

Sve donacije mogu se poslati ili bankovnom doznakom ADMA

Tutte le donazioni possono essere inviate o tramite bonifico ADMA:

- IBAN IT16 V030 6909 6061 0000 0130 575
 - ili slijedeći upute na sljedećoj poveznici
- <https://www.admadonbosco.org>

Za sve zahtjeve za doprinose ili pojašnjenja, čelnici grupe mogu pisati na: adma@admadonbosco.org

Quanto ricevuto sarà ripartito fra le varie richieste. Non sono previsti contributi per singoli partecipanti.

"Il Signore ama chi dona con gioia"



Dar-te-ei a
UČITELJICU
IX Kongresa Marije Pomoćnice

Fatima 29. kolovoza - 1. rujna 2024. godine

Otvoreni upis!

www.mariaauxiliadora2024.pt

Mjesečna molitvena nakana

Želimo se pridružiti molitvama svih ADMA grupa širom svijeta na posebnu nakanu.

U ovom mjesecu prosincu **molit ćemo za mir u svijetu** riječima pape Franje:



Stoga primi, o Majko, ovu našu prošnju.

Ti, zvijezdo mora, ne daj da propadnemo u ratnom vihoru.

Ti, kovčegu novog saveza, nadahnjuješ projekte i putove pomirenja.

Ti, "zemljo nebeska", vraćáš Božji sklad u svijet.

Ugasi mržnju, umiri osvetu, nauči nas praštanju.

Oslobodi nas rata, sačuvaj svijet od nuklearne prijetnje.

Kraljice krunice, probudi u nama potrebu za molitvom i ljubavlju.

Kraljice ljudske obitelji, pokaži ljudima put bratstva.

Kraljice mira, isprosi mir u svijetu.

MOLIMO SVE DA NAM POŠALJU ČLANAK, FOTOGRAFIJU SA FORMACIJSKOG SUSRETA, KOMENTAR 24. MARIJINE POMOĆNICE, ODRŽANE VOLONTERSKE AKTIVNOSTI. Članak (.doc format, max. 1200 znakova bez razmaka) i maksimalno 2 fotografije (digitalni format .jpg i širine minimalno 1000 px) s naslovom i/ili kratkim opisom potrebno je poslati na adma@admadonbosco.org. U predmetu e-maila "Obiteljski događaji" iu tekstu potrebno je navesti podatke o autoru (ime, prezime, mjesto snimanja, Adma pripadnost, grad, država). Slanjem automatski ovlašćujete Admu za obradu, objavu, čak i djelomičnu, te objavu članka i fotografija u bilo kojem obliku. Slike mogu biti objavljene na web stranici www.admadonbosco.org, i/ili drugim Adma web stranicama zajedno s opisom prema odluci urednika.